

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ХАБРОВСЬКІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF CHABROWSKI v. UKRAINE
(Заява № 61680/10)

Стислий виклад остаточного рішення від 17 січня 2013 року

30 січня 1997 року між заявником та М., громадянами Республіки Польща, було укладено шлюб. 20 червня 1997 року у них народилася донька К.

У вересні 2008 року подружжя розпочало процес розірвання шлюбу. 2 березня 2009 року, незважаючи на рішення польського суду, яке забороняло К. залишати Польщу, М. та К. виїхали до України.

21 березня 2009 року заявник звернувся до міського суду Івано-Франківська з позовом про повернення К. до Республіки Польща. 1 грудня 2009 року суд відмовив у задоволенні позову.

4 лютого 2010 року апеляційний суд Івано-Франківської області скасував рішення від 1 грудня 2009 року та ухвалив нове рішення – повернути неповнолітню К. до Республіки Польща. Цього ж дня на підставі вказаного рішення було видано виконавчий лист.

Виконавче провадження здійснювалося відділом державної виконавчої служби Івано-Франківського міського управління юстиції та Київським відділом державної виконавчої служби Сімферопольського міського управління юстиції в залежності від інформації про зміну місця перебування М. та К.

Попри неодноразові спроби виконати рішення від 4 лютого 2010 року, відповідні дії державних виконавців щодо зустрічі з К. та її повернення до Республіки Польща не мали успіху. У той же час, К. та М. вели в Україні легальний спосіб життя. К. відвідувала навчальні заклади Івано-Франківська та Сімферополя, отримувала медичні послуги в державних закладах охорони здоров'я. М. свого часу звернулася до дозвільних органів за дозволом на постійне проживання в Україні.

Заявник неодноразово, в тому числі через дипломатичні канали, звертав увагу органів держави на неефективні дії виконавчої служби.

22 грудня 2011 року, 23 січня 2012 року, за допомоги посольства Польщі, заявник зустрічався з К. Остання відмовилася повертатися до Польщі, але погодилася відвідувати заявника під час шкільних канікул.

Виконавча служба повернула виконавчий лист заявникові на його прохання. Таким чином, виконавче провадження було закінчене 4 лютого 2012 року.

16 березня 2012 року заявник подав заяву про відновлення виконавчого провадження у зв'язку з недотриманням домовленостей щодо спілкування між ним та К.

Інформація про вжиття державними виконавцями заходів щодо притягнення М. та її родичів до відповідальності за перешкоджання виконанню рішення, як це передбачено чинним законодавством, відсутня.

Заявник скаржився до Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) щодо неефективного виконання рішення суду від 4 лютого 2010 року, що стало причиною порушення його права на повагу до сімейного життя відповідно до статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція). Заявник також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на тривалість невиконання рішення від 4 лютого 2010 року.

Європейський суд з огляду на обставини справи, а саме на те, що: державними органами України було витрачено майже рік на прийняття рішення про повернення К. до Польщі та ще майже два роки було потрібно щоб здійснити першу відносно успішну спробу його виконати; М. та К. вели достатньо відкрите життя (зокрема, К. відвідувала школи, отримувала медичну допомогу в закладах охорони здоров'я; М. контактувала з органами державної влади та місцевого самоврядування), відтак завдання відшукати М. та К., поставлене перед виконавчою службою, не виглядало неможливим, встановив порушення статті 8 Конвенції, оскільки дії державних виконавців були нескоординованими та формалістичними, а неефективність виконання призвела до серйозного розриву сімейних зв'язків між заявником та К.

Розглянувши справу, Європейський суд одногосно:

- «1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушення статті 8 Конвенції;
3. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції;
4. *Постановляє*, що
 - (а) упродовж трьох місяців від дня, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має виплатити заявникові наступні суми, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:
 - (i) 7 500 (сім тисяч п'ятсот) євро відшкодування моральної шкоди, разом з будь-якими податками, які можуть нараховуватись;
 - (ii) 3 285 (три тисячі двісті вісімдесят п'ять) євро компенсації судових витрат разом з будь-якими податками, які можуть нараховуватись;
 - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»